

Resolució política del Consell Nacional del 23 d'octubre de 2020

Catalunya es troba en una situació d'emergència sanitària per la COVID-19, una situació d'excepcionalitat que ha alterat de manera dramàtica la nostra societat. Per començar, aquest mateix Consell Nacional ha estat molt de temps sense reunir-se, en un moment especialment sensible per a l'organització. Però més enllà de la complicadíssima situació sanitària, la COVID-19 ha posat de manifest la situació de greu emergència social en la que ens trobem.

El sistema del capitalisme globalitzat neoliberal està col·lapsant, la crisi econòmica és pitjor que el crack del 29 segons l'ONU (CEOE, OMS). Per l'esquerra, és vital el debat sobre les alternatives al voltant dels serveis i de les empreses públiques, els drets universals, el treball digne, les tasques de cures i salut, la igualtat real de gènere sense violència masclista, les polítiques pel canvi climàtic i harmonia amb la natura.

La pandèmia ha accelerat i agreujat una crisi econòmica i social que fa temps que es venia covant. Una crisi que pateixen de nou les capes populars, molt castigades ja per la crisi del 2008. Unes crisis que no són qüestió de mala sort, no són quelcom inevitable i que en afegit justifiquen retallades i pèrdues de drets. Les crisis són inherents al capitalisme i, per tant, cal anar a l'arrel del problema i transformar el sistema en si.

Ens trobem a les acaballes del cicle del 15M, que es va obrir amb la crisi de 2008 i va donar impuls a l'espai polític del canvi. Un espai que, al crit de "no ens representen", impugnava el règim del '78 i situava inequívocament un horitzó constituent. A Catalunya, aquest ha estat també el cicle de l'1-O, amb una mobilització massiva i sense precedents del moviment independentista, sobiranista i republicà, però també d'una gran majoria de la societat catalana en favor del dret a decidir i d'una sortida democràtica a la situació. La mobilització popular ha anat esmicolant el món postconvergent, en una fugida endavant permanent per tapar la corrupció pujolista del 3%. A diferència de la massa ciutadana popular que imposa les llibertats com el referèndum, les elits catalanes aposten per la supervivència del caduc règim del '78.

Un altre factor de crisi resulta del propi règim, de la corrupció de la Casa Reial, de la repressió impulsada per les altres instàncies de l'aparell judicial, fins la connivència amb el neofranquisme de Vox. El règim constitucional pateix una crisi estructural que planteja l'alternativa d'involució autoritària, regressió reaccionària o avenç cap a forjar condicions polítiques per processos constituents republicans. La moció de censura fallida de Vox expressa l'assalt a l'hegemonia de la dreta per part de la ultradreta, amb el suport de les altes instàncies estatals, FAES, grans fortunes i un caciquisme incrustat arreu.

La conformació d'un govern de coalició a l'estat amb presència de l'esquerra transformadora, i amb el suport d'un bloc d'investidura no exempt de contradiccions amb nacionalistes i independentistes, és un fet inèdit des de la segona república. Sense dubte ha estirat cap a l'esquerra a l'executiu de Pedro Sánchez, i ha permès una gestió de la crisi de la COVID-19 en uns termes diferents a la de 2008; i, en aquest sentit, és una bona notícia que no podem deixar de celebrar. Al mateix temps, però, ha posat també de manifest les limitacions d'aquesta estratègia: per un costat, perquè a l'estira-i-arronsa permanent dins de l'executiu sempre s'acaba imposant la lògica del PSOE (com a mínim pel que fa als aspectes estructurals), o amb enormes dificultats per implementar les mesures adoptades, com en el cas de l'Ingrés Mínim Vital; i, per l'altra, perquè s'abandona l'espai d'impugnació del règim, de voluntat constituent.

La suspensió per dos anys del sostre de despesa (fins ara l'intocable article 135 constitucional) possibilita uns Pressupostos que apaivaguin les pitjors conseqüències de la pandèmia. Correspon una lluita aferrissada perquè els fons europeus es destinin preferentment a Salut pública, atenció primària, hospitals, metges i infermeres, personal sanitari en general i les cures. Una Fiscalitat que gravés un percentatge de les grans fortunes, les empreses multinacionals i bancs, seria un alleujament que podria dedicar-se a implementar una Renda Bàsica Universal. També volem dir alt i clar que l'estratègia empresarial per al sector financer, ben il·lustrada per la fusió de CaixaBank i Bankia, és oposada a una necessària Banca Pública.

A Catalunya, l'espai del canvi ha deixat de representar el sobiranisme i el dret a decidir. Catalunya en Comú s'ha anat apartant de l'ideari fundacional en que es definia com un espai inequívocament sobiranista, rupturista i de procés constituent, i que encaixava tant bé amb la nostra proposta ja des de la 6a Assemblea Nacional de construir un espai que fos punt de trobada d'independentistes, sobiranistes i federalistes.

Les 2.850 persones represaliades, imputades, empresonades i exiliades ens esperonen cívica i moralment a denunciar una judicatura que escarneix les ànsies de llibertat i sobirania de tot un poble. La recent inhabilitació de la Mesa del Parlament, el proper judici a la Sindicatura electoral de l'1-O o la imputació del nostre company i antic coordinador general Joan Josep Nuet ens porten a seguir reclamant l'Amnistia per a totes les represaliades. Alhora, sense oposar-ho, donem suport a la gestió governamental per l'indult als i les actuals presos i preses polítiques.

Creiem fermament que cal tornar a treballar amb la perspectiva de construir un espai de majories, netament d'esquerres i sobiranista, que sigui capaç de donar una resposta a la situació de col·lapse que viu Catalunya i avançar cap a una República catalana socialment justa, radicalment democràtica, feminista, ecologista, antiracista i lliure de corrupció. EUIA seguirà treballant en aquest sentit, i aportant les seves propostes i reflexions al conjunt de l'esquerra d'aquest país, com hem fet sempre.